

Jak si strýček Šikula kupoval psa

Alena a Ondřej Fischerovi

Pravděpodobně každý člověk má nějaké tajné přání. Jedno měl i strýček Šikula. Když byl malý, konečně mu jeho rodiče přání splnili. Přinesli mu domů psa. Nebyl ani moc velký ani malý, ale byla s ním obrovská zábava. Všichni v domě si ho hned oblíbili, tedy skoro všichni. Ouha, ale babička ne. Situace došla tak daleko, že babička zaklapla kufry a ve dveřích smrtelně vážně pronesla: „Máte dva dny, buď já anebo pes!“ A tak chudák pes pod tíhou argumentů, proč je babička pro rodinu důležitější než pes, musel z domu. Tenkrát strýček babičce tajně vyhlásil válku a slíbil si, že si stejně domů psa přinese, až bude velký.

A jak si předsevzal, tak udělal. Sotva se vrátil z vojny, začal shánět svého vysněného mazlíka. A protože strýček nebyl žádná bačkora a pes musí přece reprezentovat svého pána, rozhodl se, že si pořídí psa pořádného, silného, bojovného, mocného, rychlého, chytrého... a tak dále a tak dále. Když si přijel pro psa, psí rodiče roztomilého štěňátka byli uvázaní na řetězech a zuřivě na něj štěkali. Hmm, hmm, pochvaloval si strýček: „To jsou aspoň pořádní rafani! Jak hlídají! Nó, jen co vyrosteš, musím si tě pořádně vycvičit!“ poplácával si strýček spokojeně psíka. A pejsek utěšeně rostl, až z něj bylo statné padesátikilové psisko, tělo samý sval a šlacha, jiskrné oči a zuby jako lev. Tak, teď ještě trochu docvičit a bude to dokonalé, pochvaloval si strýček a každý den deset minut vodil psa kolem domu a za úplatek nutil sedat k noze. Ale protože strýček měl v té době taky už jiné zájmy, trochu opomenul shánění informací o cvičení psů. „Na co knížka, snad nejsem žádný moula, něco už jsem viděl a zažil. Vždyť ta knížka je hrozně drahá!“ Podle toho to taky dopadlo. Psisko poslouchalo, jen když se mu chtělo, a to bylo velmi zřídka. Doma to vypadalo spíš jak na bojišti. Psisko mělo zajímavou zábavu: schovávalo si kosti na různá místa a pak je hlídalo a běda každému, kdo se přiblížil! Jednou se milý pejsáček uvelebil na schodech a nechtěl páníčka pustit po schodech nahoru. Marně strýček hodinu stál a škemral pod schody, jakýkoli pokus o přiblížení byl doprovázen názornou ukázkou pěticentimetrových zubů. Joj. Teprve až pes dostal žízeň, milostivě se odebral na dvůr a strýček se konečně dostal domů. Jindy se zase pes rozhodl, že když už babička šla přihodit uhlí na dvůr do kotle, tak ať se taky trochu vyvětrá. Větral ji na mrazu venku skoro dvě hodiny, dokud nepřišel strýček domů. Vyvětral ji tak řádně, že se týden léčila s chřipkou v posteli. Návštěvy objevovaly své dosud netušené schopnosti v běhu, když chytré psisko důmyslně počkalo, až návštěva bude v polovině zahnuté chodby, kde nebylo vidět za roh, a vyrazilo na lov. Skřípot příšerných drápů, mohutný dusot a horký dech probudili olympijského sprintera i v největším lenochovi. Pak rychlý pejsek utekl v lese a marně strýček Šikula volal a prosil, aby se vrátil. Strýček si už představoval titulky: „Záhadná obří šelma dáví v moravských lesích jeleny!“. Tentokrát strýca zachránil příkrý kopec a na něm bahno. Psisko uklouzlo, spadlo a přivodilo si šok, při kterém ho strýček dohnal a zaobjkoval. A tak to šlo pořád dokola. Nakonec musel strýček dát psa k odborníkovi na převýchovu. Co myslíte, proč?

Strýček totiž udělal několik chyb. Než si pořídíme psa, musíme se na to pořádně připravit. Mít psa je přeci velká zodpovědnost. Je třeba nastudovat hodně informací. Když chceme, aby byl pes našim největším přítelem, musíme mu dát čas i úsilí. Pes musí být co nejvíc se svým páníčkem. Pak bude pes páníčkovým reprezentantem. To mi něco silně připomíná. Abychom my byli reprezentanti Božího království, stojí nás to úsilí i čas. Musíme být taky co nejvíc s Pánem Ježíšem a musíme nastudovat hodně informací. Informace jsou pro nás v tom nejlepší návod, a to jak asi tušíte, je Bible. Pán Bůh nám tam napsal prima podrobný návod, jak může být našim nejlepším přítelem.